

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku S. K.
przy uczestnictwie J. S. , G. K., D. S. , A. B. , T. F. , P. K. i C. K.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w T. oddalił apelację wnioskodawczyni S.K. od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z 27 grudnia 2017 r., którym oddalono wniosek o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Wnioskodawczyni wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej z uwagi na błędne przyjęcie przez Sąd II instancji, że

wnioskodawczyni nie ma interesu prawnego w stwierdzeniu zasiedzenia, jak również z powodu błędnego ustalenia faktów i wadliwej oceny dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza nie daje podstaw do przyjęcia wadliwości orzeczenia Sądu Okręgowego we wskazanym wyżej rozumieniu. Wniosek tego Sądu co do bezzasadności apelacji oparty był na dwóch przesłankach w postaci braku po stronie wnioskodawczyni interesu prawnego w żądaniu stwierdzenia zasiedzenia oraz niewykazania przez nią posiadania

samoistnego działki gruntu, która miała być przedmiotem zasiedzenia. Każda z tych przesłanek samodzielnie była wystarczająca dla oddalenia apelacji, co oznacza, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej mogłaby być mowa wyłącznie, gdyby skarżąca wykazała niewątpliwą bezzasadność wniosku przyjętego przez Sąd II instancji w odniesieniu do każdej z nich. Oczywiste uzasadnienie, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., musi odnosić się do skargi kasacyjnej jako całości, a nie tylko do jednego z zawartych w niej zarzutów, jeżeli nawet jego zasadność nie prowadziłaby do przyjęcia, że zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu.

W odniesieniu do kwestionowanego ustalenia Sądu Okręgowego, zgodnie z którym w sprawie nie wykazano posiadania samoistnego po stronie wnioskodawczyni, skarga kasacyjna nie tylko nie może zostać uznana za oczywiście uzasadnioną, ale zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. jest co do zasady niedopuszczalna. Nie można przy tym podzielić stanowiska skarżącej, jakoby przepis ten pozostawał w sprzeczności z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, a przy orzekaniu Sąd Najwyższy pozostaje związany przepisami ustawy.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as]

aj